

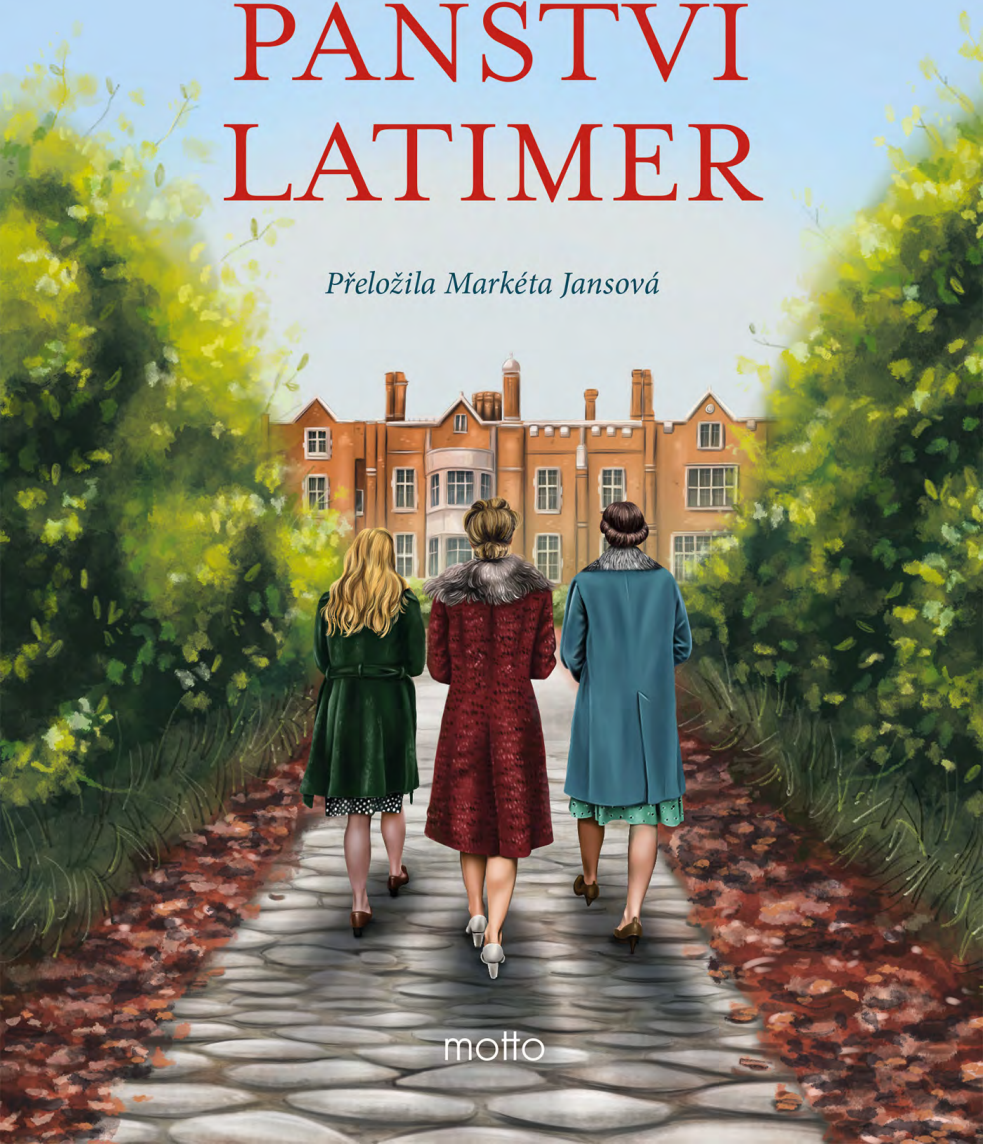
JULES WAKE

autorka známá jako Julie Caplinová

TAJEMSTVÍ PANSTVÍ LATIMER

Přeložila Markéta Jansová

motto

Tajemství panství Latimer

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jules Wake

Tajemství panství Latimer – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JULES WAKE
TAJEMSTVÍ
PANSTVÍ
LATIMER

motto

Přeložila Markéta Jansová

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Secrets of Latimer House*.

© Jules Wake 2021

Translation © Markéta Jansová, 2025

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Jules Wake asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

ISBN tištěné verze 978-80-267-2960-0

ISBN e-knihy 978-80-267-2985-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2986-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2970-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Mému otci, který mě naučil milovat knihy.
Jen díky němu jsem se naučila číst ještě dřív,
než jsem začala chodit do školy.
A už mě to nikdy nepustilo.*

Kapitola 1

EVELYN

březen 1943, Falmouth

Přestože byli vojáci každý z jiného ranku, výrazy jejich skleslých, leč ostražitých tváří byly stejné. Mladíci ve zmačkaných uniformách s nánosem soli vypadali ještě jako kluci, ovšem Evelyn Brooke-Edwardsová na sobě nemohla nechat znát, jak ji při pohledu na ně zabolelo u srdce. Jestlipak její bratr zakusil podobné ponížení poté, co ho sestřelili nad Francií? Skončil v zajateckém táboře a nezbývalo než doufat, že je v pořádku, protože už se několik měsíců neozval.

Moc dobře si uvědomovala, že její čistounká, nažehlená uniforma byla v přímém kontrastu s překérní situací zajatých vojáků a poskytovala jí určitou výhodu. Oslovila proto zajatce nejvyšší šarže: „*Leitender Ingenieur. Wie ist Ihr Name?*“ Zbledl, když ho zaskočila její plynulá němčina a schopnost rozeznat hodnotu armádního mechanika. Evelyn si jej vytipovala jako potenciální zdroj informací. Měla koneckonců v popisu práce identifikovat vojáky, kteří by jim mohli poskytnout užitečné informace.

Všem nastoupeným pak přednesla standardní znění Ženevské úmluvy v němčině, aby se jim dostalo ujištění, že s nimi bude zacházeno lidsky, třebaže nevraživé pohledy dozorců, kteří stánu-li tváří v tvář nepříteli, tomu dvakrát neodpovídaly.

Armádní mechanik se kabonil na poručnické frčky na jejích ramenou. Konfrontace se ženou, navíc důstojnicí námořní rozvědky – záměrně zvolená taktika – zajatce zaskočila a znejistěla natolik, že nezřídka vyrazili i to, co nechťeli, a to především vlivem chybného úsudku, že tenhle prvotní kontakt se ženou nebudou brát anglické úřady vážně. Výslech byla přece chlapecká záležitost, ne pouhá kratochvíle.

Evelyn se mechanika začala vyptávat na jméno, hodnost, osobní číslo a název plavidla. Zvolila k tomu vlídný a laskavý tón, který by si jen málokdo spojoval s přísným výcvikem, jakého se jí dostalo. Voják zpočátku zarytě mlčel, ale nakonec se podvolil a vysypal ze sebe základní informace, které hned zaznamenala další příslušnice královské námořní služby. Jakmile s tím byli hotovi, Evelyn si přivolala mladého důstojníka a pověřila ho, aby toho muže odvedl do zvláštní vazby. Později ho převezou jinam k podrobnějšímu výslechu. Potom rychle odbavila zbytek bezútešné skupinky přeživších, jejichž kamarádi z ponorky po většinou skončili v temných hlubinách Atlantiku.

Jakmile skoro všichni odešli s vedoucím důstojníkem, pocítila úlevu a únavu zároveň. Po dlouhém dni se její služba konečně chýlila ke konci. Těšila se zpátky na privát, až usedne ke krbu v kuchyni, ve kterém její bytná paní Rankinová v tenhle sychravý jarní den zajisté zatopila. Naopak tihle muži v promáčených uniformách stráví noc v nehostinných podmínkách, protože si na převoz budou muset počkat až do rána. Jediné, co mohla udělat, bylo trochu to uspíšit, aby co nejdříve dostali teplou večeři, i když se kuchaři přičilo ty „zatracené Němcoury“ vykrmovat.

Když odbavovala poslední skupinku vojáků složenou z mladíckých a vyjukaných nováčků, přistoupil k ní nadporučík Williamson.

„Pohněte s tím trochu, Edwardsová. Nevím jak vy, ale já na to nemám celý den. V důstojnické kantýně na mě čeká lahvinka

brandy. Ať už se mi tihle frickové klidí z očí.“ Vrhнул na mladíky zlovorný pohled, načez prohlásil: „Být po mém, nechal bych je utopit jako krysy.“

„Jistě, pane,“ odpověděla Evelyn s neměnným výrazem ve tváři, přestože skřípala zuby nad jeho výstupem. Zajatci sice nerozuměli anglicky, ale Williamsonova pohrdavá řeč těla způsobila, že někteří vyměnili ostražitost za zpupnost.

Tak to vám teda pěkně děkuju, pane, pomyslela si. *Typický Williamson a jeho chování řeznického psa.*

Nedbala na něj, vlídně se usmála na chlapce, kterým nemohlo být víc než osmnáct, a nevzrušeně pokračovala v dotazování. Jeden námořník se sekl, vystrčil na ni bradu, která by snesla pár tahů žiletkou, a tvrdošíjně odmítal uvést své jméno a hodnost.

V duchu nadporučíka proklínala. Bylo na čase sáhnout po záložním řešení.

Evelyn nikdy nebyla marnivá – možná trochu –, ale věděla, že do vínku dostala jistý půvab: krásnou pleť, blondaté loky a uhrančivé mandlové oči po matce. I když ji během výcviku nabádali, ať svých předností využije k dosažení cílů, nikdy jí to nebylo po chuti.

Už zjistila, že více toho dosáhne cukrem než bičem. I přes námořníkův mladický vzdor se líbezně usmála a pevným hlasem mu připomněla, že čím rychleji si to tady odbudou, tím dříve půjdou dovnitř, kde dostanou teplé jídlo. Tenhle postup naštěstí okamžitě zabral a pět minut před koncem služby už mohla předat veškeré oficiální dokumenty jedné z podřízených wrenek. Z doků zamířila do kanceláří na Forte 1, kde ještě musela sepsat hlášení. Unikla ledovému přímořskému větru, ale ruce měla jako kus ledu.

K její nelibosti ji předstihl nadporučík Williamson. S nohama na stole a rukama za hlavou si hověl v kancelářském křesle.

„Á, Edwardsová. Hotovo? Že to ale trvalo.“

Polkla a zdvořile přikývla. Ostatním vojandám připadal Frederick Williamson neodolatelný, ovšem na ni ten jeho tenký knírek a ulízané vlasy nezabíraly. Vedle jeho nelítostného postoje k vězňům se jí protivila i jeho zrádná ústa tvarovaná spíše do posměšku než úsměvu a chladné, šedé oči, kterými se na všechny kolem díval spatra, jako by byl bůhvídko.

Přesunula se k jinému pracovnímu stolu, ovšem složky, které potřebovala, ležely pod Williamsonovým nohama na stole.

„Co takhle stopečku na zahřátí?“ Zpod stolu vylovil lahev a ona se bezděčně podívala na hodinky.

„Už máte po službě, Edwardsová,“ ujistil ji a štědře si nalil.

„Já raději nebudu, pane,“ odmítla a směle dodala, „a správně jsem Brooke-Edwardsová.“ Byla to od ní pošetilost, ale dopaloval ji a přirozeně ho tím jen popudila. Měla být prozíravější.

„No jistě, Brooke-Edwardsová. Nesmíme zapomínat, že strýček je viceadmirál, že?“ Williamson ji provrtal pohledem.

Evelyn mu hleděla zpříma do očí a byla odhodlaná nenechat se rozhodit. Byl to jen obyčejný všivák, který si pohrával s nižšími hodnotami jako kočka s myšmi – chytil a nepustil, dokud se nenabažil. Ale byl to její nadřízený a zároveň nejvyšší důstojník v této malé jednotce na cornwallském pobřeží, a tak mu nemohla jen tak říct, aby nechal ji i ostatní děvčata na pokoji.

Sundal nohy ze stolu, postavil se a kopnul do sebe zbytek brandy.

„Nejspíš ti budu muset připomenout, kdo je tady pánem. Slečinky jako ty nemají u námořnictva co dělat, natož aby si tu hrály na důstojníky. Vidím, jak se na ty Němcoury culíš. Myslíš si, že nevíme, co jim říkáš? S tím svým líbezným úsměvem od ucha k uchu?“

Tenký knírek rámoval jeho vrčením zkřivená ústa a Evelyn lehce znejistěla, když si uvědomila, že zacouvala až do rohu za stůl, který byl jednou stranou přisunutý ke zdi.

Její plynulá němčina byla vždy předmětem sváru. Dráždilo ho, že jí nerozuměl, když se zajatci mluvila, a ještě ke všemu s nimi jednala tak vlídně. Navíc při navazování spolupráce s válečnými zajatci dosahovala mnohem lepších výsledků než její předchůdkyně, Williamsonova pravá ruka. Nebylo to poprvé, co naznačil něco tak zvrhlého. Matku by to neskutečně pohoršilo a otec by ho nejspíš rovnou praštil.

„Líbí se ti to? Jak ty mladíčky rajcuješ?“

Evelyn sevřela ruce v pěst a pokusila se vymanit zpoza stolu, ale Williamson byl rychlejší. Přimáčkł ji tělem ke zdi a omráčil kořalkovým dechem. Prudce trhl hlavou dozadu a bouchla se o cihlovou zeď. Nasadil nechutný škleb a zdviženými rukama naznačoval, jako by na ni ani nesáhl, zatímco se na ni tiskl pánví. Jejich tváře byly milimetr u sebe, když mu v očích problesklo odporné vzrušení z toho, jak se na ni celou vahou mačkal. Peter, jehož polibky v ní probouzely touhu, na ni nikdy nešel tak zhurta. V nose ji zaštípalo Williamsonovo silné pižmo, pach živočišného potu smísený s alkoholem.

„Pane nadporučíku, prosím, přestaňte,“ pronesla co nejklidnějším a nejpevnějším hlasem, protože jakýkoliv náznak paniky či strachu by ho ještě více rozdráždil. To jí radil spíše instinkt než zkušenost. S muži jako Williamson, kteří si bezohledně razili cestu k úspěchu a moci, zatím neměla tu čest. Rozhodně se v ničem nepodobal jejím spolužákům z Oxfordu či mužům, které dříve potkávala na zahradních slavnostech.

Dosud se ze strany mužů setkala pouze s ochranným přístupem svého bratra a jeho přátel a s něžným dvořením Petera, o kterém už neslyšela od léta roku 1939 a netušila, kdy ho zase uvidí. Nebýt téhle zpropadené války, byli by už svoji.

S myšlenkou na Petera a nezměrný stesk po něm od sebe Williamsona prudce odstrčila.

Zapotácel se, ale hned se vzpamatoval a po tváři se mu rozlil chladný úsměv.

„Dovolila sis na nadřazeného důstojníka, Edwardsová. To je kázeňský přestupek.“ Znovu se k ní vrhl, popadl ji za tvář a přišpendlil svou kníratou pusou na její, načež prostrčil svůj odporový tlustý jazyk dovnitř. Vlivem náhlého vniknutí se málem pozvracela a na okamžik se jí podlomila kolena, když se jí zmocnila panika. Využil své převahy a začal se o ni třít tělem, zatímco ona jen bezradně trpěla všechny ty hrůzné dojmy, příšerně slizký jazyk, rozložitý hrudník, kterým ji drtil, a ten děsivý tlak tam dole.

Nemohla popadnout dech, když vtom ucítila jeho pracku na holé kůži mezi punčochami a kalhotkami. V životě neměla větší strach, a tak horko těžko otočila hlavou, aby setřásla jeho ústa a nadechla se.

„Ne!“ Odstrčila ho. Byl velký a silný, takže se jen uškříbl a masitými prsty nahmatával lem jejích kalhotek. Zoufalá z toho, co přijde, popadla těžkou svítilnu ze stolu a bez dalšího přemýšlení ho s ní vši silou přetáhla po krku. Na okamžik ztuhla, když se ozval nevábny zvuk lámání kostí.

Williamson zavrával a odtáhl se od ní s obličejem v dlaních.

„Ty mrcho!“ procedil skrz zuby. Než stačil říct cokoliv dalšího, klekla si a proběhla pod stolem až k toaletnímu stolku na opačné straně místnosti, kde se udýchaně postavila zpátky na nohy.

Vydešeně odtamtud na něj zírala, otřesená vším, co se právě událo. Měla to spočítané. Půjde před vojenský soud a přijde o svou hodnost.

Williamson se stále držel za tvář, když na ni vrhl nenávidný pohled, ale ve tváři mu hrál vítězoslavný výraz.

S rukou na čelisti ze sebe vypravil: „Právě sis pod sebou definitivně podtrhla židli. Nástup zítra v 9:00. To je rozkaz.“

Draly se jí slzy do očí, ale nehodlala se před ním rozbrečet. Místo toho znovu pozvedla bradu, chladně na něj pohlédla a se špatně skrývaným pohrdáním odpověděla: „Jistě, pane.“

Otočila se, zavřela za sebou a s pláčem pospíchala chodbou pryč. Když doběhla až ke dvoukřídlovým dveřím, zarazila se, protože jimi právě někdo vcházel. Zděšeně polkla, tváře měla stále plné slz, nicméně zvládla zasalutovat, i když si o ní asi musel myslet bůhvíco.

„Kapitáne Jenningsi,“ zasípala a rychle se napřímila. Byl to oblastní velitel a občas zavítal i k nim, ale většinou se předem ohlásil a Williamson mu šel k bráně naproti.

„Poručíku Brooke-Edwardsová,“ odpověděl na pozdrav, ale jakmile na ni pohlédl, do veselých očí mu vstoupil temný stín. „Je všechno v pořádku?“

„Ano, pane. Právě mi skončila služba.“ Po krku jí stékala zbloudilá slza, ale zůstávala v pozoru.

„Pohov, poručíku. Slyšel jsem, že k vám zavítala posádka další válečné ponorky. Všichni prověřeni?“

„Ano, pane.“

„Skvělá práce. Williamson je ještě zde?“

Přikývla a znovu jí zatrnulo, náhle se jí zvedl žaludek.

„Můžete jít.“

Přikývla a s pocity strachu a studu k němu zvedla pohled. Byl to šedesátník, veterán z první světové války s větrem ošlehanou tváří a hlubokými vráskami na čele, které se mu náhle zvlíply obavou.

Nepochybovala o tom, že se s hodností poručíka může rozloučit. V nejlepším případě ji degradují na nižší pozici, ale nejspíš bude muset před vojenský soud.

Kapitola 2

JUDITH

Londýn

Bylo to po dlouhé době poprvé, co Judith trochu pookřála, když na Trafalgarském náměstí vzhlížela ke slavnému Nelsonovu sloupu, zatímco kolem ní projížděly červené autobusy. Po měsících strávených na britském severu byl výlet do Londýna vítanou změnou. Byla tu však jen na skok. Ještě dnes večer pojede vlakem zpátky do Hullu.

Nezapadala tam o nic víc než sem, ale v Londýně mohla alespoň prožívat anonymitu, které se jí od příjezdu do Anglie těsně před válkou příliš nedostávalo. I po pěti letech tady si stále připadala jako cizinka, jako by jenom přežívala. Pozorovala štíhlé, někdy až vyzáblé tváře kolemjdoucích. I když do ní nikdo záměrně nevrážel, nezasypával ji nadávkami ani na ni neukazoval prstem, raději si hleděla svého a vyhýbala se očnímu kontaktu i konverzaci. Německý přízvuk skrývala těžko.

Narazila si klobouček víc na hlavu, upravila si uniformu a zamířila ke vzdálené straně náměstí do ulice Whitehall. V uniformě ATS neboli Ženských pozemních pomocných sborů si připadala zvláště, protože ji zavazovala k boji proti její vlasti. Když tehdy v roce 1938 utekla do Anglie, přátelé jejích přátel jí pomohli získat práci v továrně na obuv v Kensal

Greenu, ale po vypuknutí války Němce nikdo zaměstnat nechtěl, dokonce ani ty, ke kterým se Německo obrátilo zády. Narukovala proto k armádním bojovým sborům Pioneer Corps, odkud ji přeložili k ATS. Přestože mohla být za tu práci vděčná, to nekonečné zakládání do kartotéky bylo za trest. A právě proto, pomyslela si, když vypnula prsa a vykročila přes silnici, kde ji jen o vlásek minul autobus číslo 15, byla dneska tady. Dostavilo se mírné vzrušení z toho, co ji čekalo, a držela si palce, i když asi potřebovala více. Přání i modlitby jí až dosud byly k ničemu, přesto chovala naději.

Když asi před třemi měsíci v hullských kasárnách poznala majora Wardlowa, zmínil se, že její mateřština by se dala využít mnohem lepším a pro ni zajímavějším způsobem. Byl to upřímný mladý muž, takže neměla důvod mu nevěřit a myslet si, že mluví do větru.

Tedy ji před koncem směny požádali, aby zanechala své práce v kartotéce a doprovodila majora Wardlowa do důstojnické kantýny na opačné straně kasáren. To místo bylo učiněné bludiště, takže bylo celkem běžné, že některá z dívek ATS dostala za úkol přerušit svou činnost a doprovodit hosta, kam bylo třeba.

„Zdá se, že si od své práce docela ráda odpočinete,“ vytušil, když ho vedla dlouhou chodbou.

Obezřetně na něj pohlédla. Nechtěla znít nevděčně.

„Je to velká otrava? Co vlastně děláte? Archivujete?“

Přikývla, načež opatrně dodala: „Nemám pocit, že by moje práce měla bůhvíjaký význam.“

Pokračoval německy: „Jak dlouho už jste tady?“

Zaskočeně odpověděla rovněž v němčině: „Od prosince roku 1938.“

„A předtím jste pracovala kde?“ Projevoval opravdový zájem, což bylo vzhledem k jejímu přízvuku poměrně nezvyklé. I když každému vysvětlovala, že je židovka a z Německa

musela utéct, dívali se na ni skrz prsty. Na její pracovní zkušenosti před válkou se jí ještě nikdo neptal.

„Pracovala jsem v továrně na výrobu letadel.“

V náhlém zaujetí pozvedl obočí. „A co přesně jste tam dělala?“

„Všechno možné. Původně jsem měla na starosti projektové návrhy. Potom jsem byla pověřená nákupem součástek a vedením skladových zásob, aby byl všeho dostatek. Nakonec mě přeložili do oddělení *Funkmeßgerät*.“

Nechápavě svraštil čelo.

„Rádiová stanice – pomoci rádiových vln se identifikovaly a monitorovaly objekty.“

Major Wardlow na ni užasle zíral. „Radarové systémy.“

Ve snaze zmírnit jeho nenadálé nadšení dodala: „Nevím, jak fungují, jenom jak se vyrábějí.“

„Myslím, že je vás tu škoda. Rád bych vás doporučil jinam, kde vám mohu zaručit mnohem zajímavější práci. A budete skutečným přínosem. Líbilo by se vám to?“

„Ano,“ odpověděla. Cokoliv bylo jistě zajímavější než jednotvárná práce v kartotéce, u které měla tolik času přemýšlet. Koneckonců, co mohla ještě ztratit? Všechno nechala za sebou a přišla o své blízké.

A tak teď stála před budovou Ministerstva války, kde ji dle zasláných instrukcí od velícího důstojníka čekal pohovor.

Judith umírala zvědavostí. Pokud měl major Wardlow pravdu v tom, že by díky této práci mohla být větším přínosem, tak bylo její povinností do toho jít. Chtěla přispět k rychlému konci války, i když vůbec netušila, co s ní bude pak. Němcko už nebylo, co bývalo, zničilo životy její rodiny i přátel. Bude se tam ještě někdy cítit jako doma?

Judith odhodlaně stiskla rty a vyšla po schodech nahoru. Nesměla teď myslet na to, co ztratila. Zůstala sama. Ale všichni

to měli těžké. Nahlásila se na recepci, odkud ji zavedli po schodech nahoru do menší pracovny, kde seděli muž a žena. Nebavili se spolu a Judith ze zvyku také zůstala zticha. Po chvíli do kanceláře vešel důstojník námořnictva.

„Je zde Judith Sternová, Susanne Adelsdörferová a Georg Bayerthal?“

Napětí rázem opadlo, když pohlédli jeden na druhého s vědomím, že jsou krajané. Zjevně nebyla jediná, kdo si zvykl před cizími lidmi mlčet. S německým přízvukem si člověk koledoval o problém.

„Pojďte prosím za mnou,“ vyzval je důstojník, otevřel dveře a pokynul jim, ať ho následují.

Tentokrát na sebe jen nepatrně kývli, protože už věděli, že jsou na jedné lodi. Žena prohodila s mužem pár slov, ale rezervovanější Judith se držela stranou. Při setkání s krajaný pokaždé přemítala o tom, jak se asi dostali do Anglie a jestli byla jejich cesta stejně strastiplná jako ta její. Při přejezdu do Rakouska, kam si mohla sbalit jen pár osobních věcí, se musela spokojit se zavazadlovým prostorem auta. Oči měla zavřené strachy a srdce až v krku. Blízky přítel jejího otce měl známého na britské ambasádě v Rakousku a ten pro ni obstaral veškeré doklady. Byla jednou z těch šťastnějších a za všechno vdělila Mozartovi. Vášen pro tohoto skladatele byla pojítkem mezi jejím otcem, jeho přítelem a přítelovým známým z diplomatických kruhů.

Zapudila tu vzpomínku, protože jí teď nijak neprosplávala. Nezbyvalo než hledět vpřed. Minulost už jí nic přinést nemohla.

Vešli do velké místnosti, která kdysi možná sloužila jako taneční sál, ale dnes tady stály tři stoly v řadě za sebou a na každém z nich ležela tužka a papír.

„Posadte se, prosím. Máte hodinu na to, abyste přeložili text, který máte před sebou.“

Judith obsadila místo až vzadu. Tři opuštěné stoly byly v obrovské místnosti jako pěst na oko. Téměř jako by se vrátila do středoškolských let a skládala maturitní zkoušku. Na okamžik se jí dokonce sevřel žaludek úzkostí. Roztřesenýma rukama obrátila papír na druhou stranu.

Byl to poměrně jednoduchý text, který zahrnoval překlad slovíček a frází z němčiny do angličtiny, ale rozhodně to nebyla běžná slovní zásoba.

„To byla fuška,“ prohlásila Susanne, ta druhá žena, když opustili místnost a vrátili se do malé pracovny. Judith přikývla, přestože některá slovíčka k překladu znala už z práce v továrně. Zadaný úkol splnila ještě před vypršením hodinového limitu, takže se mohla kochat propracovanými římsami u stropu a přemítat, k čemu tahle budova sloužila, než se v ní zabydlelo ministerstvo. Mohla se na chvíli zasnít a představit si elegantní dámy v róbách z hedvábí a taftu, kterak se ladně plouží po parketu do rytmu melodií Johanna Strausse. A mohla si klást otázku, jak by to asi vypadalo, kdyby válka neuvrhla celou Evropu do stínu.

„Některá slova jsem vůbec neznala. Myslíte, že si je vymysleli, aby nás nachytali?“ pokračovala Susanne.

Judith neodpověděla. Zнала je všechna s výjimkou jednoho, u kterého si alespoň tipla, ale přesto soucitně přikývla, což té druhé zjevně postačilo.

„Slušná štukařina,“ podotkl Georg po její pravici, když si všiml, jak se zadívala na zeď.

„To ano,“ odpověděla Judith a věnovala mu letmý a smutný úsměv.

„Člověk si hned vzpomene na staré dobré časy,“ povzdychl si a chvílku na sebe hleděli propojení melancholickou náladou.

„Na hudbu a tanec,“ dodala Judith.

Georg se usmál. „Hrával jsem první housle v berlínské státní opeře, ale pak museli židé z orchestru pryč.“ Do očí mu vstoupil rezignovaný, otupělý výraz, který Judith moc dobře znala, protože dokázal zamaskovat hlubokou lítost nad tím, když vás někdo násilně vytrhl z každodenního života.

Přikývla, nic víc. Obyčejně neměla sílu zmiňovat se o otci – historky s ním spojené byly spíš tragického rázu –, ale na kratičký okamžik si dovolila na něj pomyslet.

„V opeře jsem byla mockrát. Otec měl obchod s hudebníky na Gartenstrasse.“

„*Herr Stern?*“ Náhle jako by ožil. „Toho jsem znal. Celý náš ansámbl u něj kupoval struny, jazýčky a partitury.“ Nadšení však rychle padlo a věnoval jí tázavý pohled.

Judith zavrtěla hlavou. „Všechno je to pryč. *Sturmabteilung* z devátého listopadu.“

Georg se raději dál neptal, ale Judith mu to řekla sama od sebe. „Když tu spoušť uviděl, dostal srdeční záchvat. Už mu nebylo pomoci.“ Do té doby nevěřila, že by lidé mohli zemřít na zlomené srdce, ale její jemnocitný otec neunesl zkázu svého zbožňovaného krámku, když vládní jednotky vtrhly dovnitř a zdecimovaly, co mohly: rozšlapaly housle, roztrhaly partitury a zneuctily to místo hákovými kříži a urážlivými slogany.

„To je mi líto.“ Oči mu zahalil stín, načež seděli v tichosti ponoření v myšlenkách.

Po chvíli si důstojník zavolal Susanne a zavedl ji do dveří kousek dál v chodbě, takže atmosféra v pracovně nepříjemně zhoustla.

Když se vrátila, oči jí planuly vzrušením a byla plná dojmů, ale musela počkat, až vysoký důstojník odejde, tentokrát společně s Georgem.

„Neuhodneš, kdo byl u pohovoru. Charles Richardson! Ten herec a rozhlasový zpravodaj. Viděla jsem ho v *Nadějných vyhlídkách* ve West Endu. Celou dobu na mě mluvil německy.“

Judith nechtěla přiznat, že netuší, o koho jde. Nikdy o tom muži neslyšela.

„Řekli ti, o jakou práci se jedná?“

„Ne, ale ptali se mě na spoustu věcí. Svěřila jsem se, že zbožňuju divadlo. Muselo mu tedy dojít, že ho znám.“ Až do Georgova návratu nezavřela pusy, takže Judith uvítala, když přišla na řadu a měla od ní pokoj.

Následovala mladého důstojníka do dveří a usedla naproti muži ve slušivém obleku.

Zkoumavě si ho prohlížela. Proč nebyl v uniformě? Znervožnilo ji to. Chtěli ji snad poslat zpátky do Německa jako špeha?

„Děkuji, že jste se dostavila, vojíne Sternová. Jsem Marcus Goring, ale hádám, že sdílá Susanne už vám vyklopila, že jsem z divadelního jeviště a rozhlasového studia znám jako Charles Richardson.“ Koutky úst mu pobaveně zacukaly. „Teď jsem ředitelem německé stanice BBC.“

„Ano,“ odpověděla, nebála se k němu být upřímná. „Obávám se ale, že jsem o vás nikdy neslyšela.“

Usmál se. „Ani se nedivím. Zjevně jste nakloněna serióznějšímu typu umění. Klasická hudba vám asi sedne víc.“

Když přikývla, zeptal se jí na její oblíbené skladatele, načež plynule přešel k zásadnějším dotazům – kterým slovíčkům v testu nerozuměla, která jí přišla snadná, kde si osvojila technickou slovní zásobu a jak se dostala do Anglie.

Nakonec se dotázal: „Chcete se na něco zeptat?“

Judith byla ráda, že už to má za sebou. Než by se více zajímala o nabízenou pozici, naklonila se a řekla: „Jedno slovo jsem neznala.“

Rozpačitě se na ni usmál a nahlédl do papíru před sebou. „Je to menší pružinka ve spoušťovém mechanismu.“

„Aha, to jsem netušila.“

„Nuže, Judith Sternová, ještě jeden dotaz. Dokážete zachovat mlčenlivost? Držet jazyk za zuby?“

Věnovala mu vážný pohled, načež odpověděla: „Jsem Židovka a žila jsem v Německu. Museli jsme střežit tajemství vlastní i všech kolem nás. Byla to otázka života a smrti.“

Přikývl a rázně zaklapl složku před sebou. „Děkuji za váš čas. Ozveme se vám.“

Judith málem hopsala ze schodů, což jí nebylo vůbec podobné, ale už dlouho nezažila takový pocit úspěchu a naděje. Zatím nechápala, k čemu Angličanům budou překlady tak technického rázu, ale pokud to byla opravdu zajímavá práce, jak slíbil major Wardlow, tak na ni byla připravena.

Kapitola 3

BETTY

Latimer, Buckinghamshire

„Ale mně se v Londýně líbí, máti.“

Betty se zamlouvalo i to, že se mohla vzdálit z matčina přísného dohledu a s kamarádkou Colette chodit po službě do divadla za zvýhodněnou armádní cenu.

„Minulý týden jsme zašly do varieté. Stálo nás to jen šilink a tři pence. Jednou jsem viděla i Arthura Askeye. A mají tam báječné zpěvačky.“ Nadšeně spráskla ruce. Zbožňovala zpěv.

„Ale ty nálety. Jsem z toho na nervy.“ Máti zavrtěla hlavou a urovnala si zástěru na sepraných, zašíváných šatech, načež se pustila do škrábání brambor, které se staly nedílnou součástí jejich každodenní stravy. Mrkev, tuřín a bramborovou kaši Betty nemohla už ani vidět, protože prakticky nejedly nic jiného. „Kdyby se ti něco stalo... Cožpak se ani trochu nebojíš?“

Pravidelné nálety Betty přirozeně vadily, ale stejně jako řada jejích vrstevníků byla smířená s tím, že se kdykoliv může cokoliv stát.

„K nám to nikdy nedošlo. Mill Hill není jako centrum Londýna. Tam je to teprve o kejhák.“

„Dejme tomu, ale víš přece, jak dopadla Sheilina dcera. Chuděrka, roztrhalo jí to obličej na kusy.“

Betty se ušklíbla. Ubohá Barbara Clarkeová by možná byla raději mrtvá. Měla zrovna volno a na East Endu ji zastihl nálet za bílého dne. Barbařina tvář – spíš to, co z ní zbylo – Betty strašila ve snech. Výbuch jí utrl nos a horní ret.

„Jak je na tom?“

„Jak asi? Na vdavky může zapomenout. Je naprosto odepsaná. Buď ráda, že máš chlapce, který slušně vydělává a nemusí narukovat. Měla by ses vrátit domů. Bert tě potřebuje, to mi věř.“

Matka smetla bramborové slupky do kýble s krmivem pro slepice a svá slova zdůraznila tím, že na Betty ukázala nožem.

Betty s ní vnitřně nesouhlasila – mimo domov jí bylo líp –, ale při vzpomínce na Barbaru si pokaždé uvědomila, jak je život nevyzpytatelný. Spousta mužů už se z bojů nevrátí, konec války se zdál být v nedohlednu. „Bert si poradí. Směny mívám různě, takže se mi vždycky podaří přijet.“

„No, jen abys mu nedala záminku začít si s nějakou jinou. Mysli na budoucnost. Nebude na tebe čekat věčně. Je to fešák a ta nová výčepní u Rudého lva na něm může oči nechat.“

„Jak to víš?“ divila se Betty.

„Řekl mi to. Před týdnem se tady stavil. Je to tak fajn mužský. Chodí sem každé úterý.“

„Ale?“ Betty podezíravě přivřela oči. „A to jako proč?“

„Jenom tak, aby zjistil, jestli něco nepotřebujeme.“

Zvláštní. Zrovna v den, kdy od ní chodily balíčky. A zajímavé bylo i to, že ho v rámci návštěvy ani nenapadlo opravit ty rozbité dveře od kurníku. Zase to zůstane na ní, a ještě ke všemu to bude muset stihnout, než jí pojede vlak zpátky do Baker Street.

„Měla bys požádat o přeložení sem.“

„Sem?“

„Jo, támhle na panství. Armáda to tam zabrala už před lety, ale teď je tam spousta mladých děvčat. Potkávám je ve vsi. Ve

stejných uniformách, jako máš ty. Nějaké distribuční centrum nebo tak. Na Ley Hill jezdí jeden nákladák za druhým. Zajímaloby mě, co na to říká lord. Je to charakter, když přenechal svůj domov armádě.“

„Distribuční centrum?“ Nestála o práci na venkově, a tohle navíc znělo dost nezáživně. Lord se odstěhoval, to jí bylo známo a v domě už řadu měsíců probíhaly intenzivní stavební práce. „Jestlipak se mu stýská po domově,“ přemítala Betty. Byl to překrásný dům a šlechtice si docela oblíbila. Její teta Daisy u něj léta pracovala jako komorná a Betty na panství po škole nastoupila jako služebná.

„To víš, že asi jo. Nechceš zaskočit za Daisy? Ta bude vědět, co se tam teď děje. Třeba starého pána přesvědčí, aby s tebou promluvil. Vždycky tě měl rád. Dokonce ti půjčil svůj psací stroj.“

Na tom něco bylo. Jednou ji přistihl, když místo úklidu tukala do psacího stroje, a potom jí nabídl, že se na něm po práci může učit psát. Ale pak se o tom dozvěděla lady Cheshamová, která to vůbec neschvalovala, a Betty málem dostala padáka. Nesměla se ke stroji ani přiblížit, a tak dál cvičila na klávesnici nakreslené na kusu kartonu.

„Musím opravit dvířka od kurníku a do večera musím být zpátky ve službě. Nebudeme přece čekat, až se nám tam vetře liška.“ Pohlédla na hodinky na zápěstí – dárek od táty, který zemřel před deseti lety na následky zranění utržených v první světové válce.

„Kdybys pracovala tady, nemusela by ses hnát zpátky do Londýna. A tvoje sestra by se o tebe nemusela věčně bát. Je přesvědčená, že to tam schytáš.“

Betty pochybovala, že Jane poslední dobou myslela na něco jiného než na svoji oblíbenou nosnici Krasotinku, přidrslou slípku, které vadili všichni s výjimkou Jane. Betty nebylo zrovna

příjemné, jak ji klovala do nohou pokaždé, když za ní zavírala dvířka.

„Takhle ATS nefunguje, mami. Nemůžu se nechat prostě jen tak přeložit.“

Máti semkla rty a založila si ruce na prsou. „Vypadá to, že nechceš trávit čas s rodinou. Už ti nejsme dost dobří, co? Zdá se, že jsi na panství trávila až moc času.“

Betty to nechala bez komentáře, protože matka vždycky takhle hudrovala, když jí v něčem nevyhověla. Odstrčila od sebe šálek čaje a vstala. „Jdu na sebe hodit montérky.“ Ačkoliv byl prosluněný jarní den, s holýma nohama by na zahradě zmrzla. Vzácných nylonek bylo na cestu domů škoda, ale vyrazit si v ohyzdných khaki punčochách se jí také nechtělo. Dost na tom, že v těch hrůzách, které se jí krabatily kolem kotníků a kolen, musela chodit do práce. Kochala se pohledem na rukávy zářivě červené kombinézy. Nebyla vůbec špatná a nestála ji ani jeden oděvní lístek, protože spadala do kategorie pracovního oblečení. Dvojnásobná výhra, pokud se vůbec dalo hovořit o výhrách.

Tátova zásoba prken a hřebíků zůstala netknutá, stejně jako jeho nářadí, které uchovávala zabalené do hadru, aby nezrezivělo. Prohrábla zažloutlé krabice, vylovila z nich několik hřebíků, které si strčila do kapsy, a vzala si kladivo. Opatrně zastrčila neporušenou krabici do rohu kůlny pod velký kus pytloviny. Kdoví jestli by to lidi nerozkradli, kdyby o té krabici věděli. Její máma sem rozhodně nechodila a Jane by nejspíš nešmejdila v zaprášeném koutě.

O půl hodiny později už zkoumala novou plaňku přibitou v místě, kde původní kus dřeva shnil. Do její příští návštěvy

to bude muset stačit, potom ta dvířka vymění celá. Přidřepla si a chystala se zatlouct poslední hřebík.

„Kohopak to tu máme?“

„Berte!“ Otočila se a automaticky se usmála. Nechtěla mu dát záminku, aby o ní měl špatné mínění. Poslední dobou byl hodně náladový, a protože jeho rodina vlastnila celou řadu domků, které poskytovala za nízký nájem, potřebovala ho mít na své straně, aby máma s Jane neskončily na ulici.

„To se podívejme, učiněná kutilka.“ Kvůli jeho posměšnému tónu sevřela kladivo pevněji. „Nemyslíš, že tohle je práce pro chlapy?“

„Ale žádný se do toho nehrne,“ opáčila silně rozmrzelá z toho, že to neudělal sám. „Čekala jsem, že to opravíš.“

„Práce v armádě ti leze na mozek, holka. Odkdy jsi takhle jedovatá? Pojď mi dát pořádnou pusu.“ Sehnul se k ní a dost neurvale ji vytáhl na nohy.

„Promiň. Naštvalo mě, že to nebylo opravené. Bojím se kvůli těm liškám.“

„Že to nebylo opravené,“ napodobil ji. „Začínáš mít trochu nosánek nahoru. Nehodláš mě teď začít peskovat, že ne? To bych s tebou asi dlouho nevydržel.“ Pozvedl temná obočí. „A to přece nechceme, nebo jo? A teď mi dej hubana.“

„Nezlob se, Berte.“ Pokusila se usmát a myslela na nebohou Barbaru Clarkeovou, o kterou už nejspíš nikdo ani pohledem nezavadí. Občas se jí přičilo, jak s ní mluvil, ale muži jako Bert podle její mámy vyžadovali a zasluhovali respekt. Byl to prý muž, jak má být, hotové terno. Jeho otec měl velké hospodářství a padesát hektarů půdy, na které pásł ušlechtilé ovce. Vydělávali na vlně, jejíž cena na trhu každým rokem rostla, a taky na nájmech, takže jeho rodina byla celkem za vodou. Když si Berta vezme, zajistí sobě, mámě i Jane slušnou budoucnost.

„Co to máš na sobě?“ divil se Bert, když se dočkal polibku. „Holky v gatích zrovna moc nemusím. Ještě si budeš myslet, že můžeš dělat všechno to, co my chlapi.“

Nemělo smysl vysvětlovat mu, že montérky byly ke kurníku plnému slepičinců praktičtější. Navíc neměl rád, když mu odmlouvala. Když mu kdokoliv odmlouval. Poslední dobou byl podrážděný jako soudek střelného prachu, který mohl kdykoliv vybuchnout. Nebo že by jí pobyt mimo venkov skutečně otevřel oči? Každopádně věděla, že s ním musí být zadobře, hlavně kvůli své rodině.

Půvabně se na něj usmála a zaujala sexy pózu. „Copak mi nesluší?“

Betty jeho ostré výpady přisuzovala hluboko zakořeněné frustraci z toho, že dostal modrou knížku, což by ovšem nikdy nepřiznal. Obecně se mělo za to, že Bert vykonává nezastupitelné povolání, a navíc už mu bylo pětadvacet, takže k odvodu jít nemohl. Pravdou však bylo, že ho odmítli, protože měl ploché nohy. Bertova matka se jednou prořekla, proto to Betty věděla.

„Líbíš se mi v sukni. Máš zatraceně pěkný nohy.“ Přitáhl si ji k sobě a znovu ji políbil. „Moje Betty. Takhle ti ty vlasy sluší. To sis nechala udělat kvůli mně, co?“

Usmála se. „Líbí se ti to?“

„Dokonce i v tomhle hadru jsi pořád ta nejhezčí holka ve vsi.“ Povzdychl si. „Tak se podíváme, co jsi tu napáchala. Měla jsi to nechat na mně.“

Zahнала myšlenku, že by se možná nikdy nedočkala.

Zatímco Bert zkoumal kurník, vzpomínala na doby, kdy se dokázala se vším smířit, protože nevěděla, že to jde i jinak. Díky práci pro ATS však pochopila, že si s ledasčím poradí sama a nemusí se spoléhat na muže.

Sehnul se a zavrtěl hlavou. „Tohle je práce pro chlapa,“ konstatoval a posměšně kopnul do přibitého prkna. „Kam ten svět

spěje, když si ženská myslí, že může dělat takovou práci? Jen se na to podívej.“ Znova do toho kopnul, tentokrát mnohem rázněji, takže se prkno uvolnilo. „Vypadá to, že to budu muset udělat sám. Škoda že na to teď nemám čas.“

Betty na něj upřeně hleděla. Nehodlala mu dát za pravdu. To prkno tam drželo. Stačilo by to.

„Chceš doprovodit na nádraží?“

Dívala se na díru ve dvířkách a myslela na škodnou. Jeho tvář zářila zadostiučiněním.

„Jede mi to až za půl hodiny,“ řekla.

„Fajn. Dáme si čaj a tipuju, že tvoje matinka bude mít ulitý kousek koláče.“

Naposledy pohlédla na dřevěná dvířka a strčila si kladivo do kapsy. Nechtěla ho tam nechat ani na něj upoutat pozornost. To už by ho pak taky nemusela vidět.

„Tak pá, máti. Uvidíme se za pár týdnů.“ Otočila se na konci zahradní pěšiny a naposledy jí zamávala.

„Pa, srdíčko, a nezapomeň se přeptat na tu práci. Mám oťuknout Daisy?“

„Ne. Stavím se za ní, až příště přijedu.“ Teď si vyčítala, že za Daisy nezašla už dříve. Alespoň by se vyhnula Bertovi. Vyšla na ulici a Bert ji majetnický vzal za paži.

„Co řešíte kolem práce?“

„Ale nic.“

„Neznělo to jako nic.“ V Bertově tónu byl patrný vztek, který se projevil vřdycky, když měl pocit, že mu někdo neříká celou pravdu.

„Máma si vzala do hlavy, že bych se mohla nechat převelet sem do toho nového distribučního centra.“

„A proč ne? Vídal bych tě častěji.“

„To jo. Jenom nevím, jestli to vůbec jde.“

„Zdá se mi to jako fajn nápad. Aspoň bys dohlídla na mámu a ségru. Přece nechceš, aby se jim něco stalo, hlavně Jane.“

Vzhledla k němu a náhle jí přeběhl mráz po zádech.

„Jak to myslíš?“

Pokrčil rameny a tvářil se jako nevinátko. „No, Jane roste jako z vody. Má pěkný tvary. Chlapi jsou...“ Nasadil chlípný výraz, načež znovu pozvedl ramena, popadl ji kolem pasu a přitáhl si ji k sobě. „Chybíš mi a ona mi tě připomíná.“

Náhle se jí udělalo zle. Jane, teprve patnáctiletá čistá duše. Leckdo by řekl, že byla trochu opožděná, ale Betty upřednostňovala názor, že sestra zkrátka potřebovala na věci více času. Byla z těch, které toužily druhé potěšit, a děsila se hlasitých zvuků a křiku. Zajímala se jen o své milované slepičky a jehňátka, která tu a tam pomáhala odchovat v kuchyni Davenportových. Paní Davenportová byla dobrá žena, pracovitá a přísná, ale měla plné ruce práce se statkem. Jane nebyla její starost. Betty se zalekla Bertových slov, protože teď už se ani nemohla spolehnout na to, že se o její sestřičku postará.

Když usedla do vlaku, přemítala, jestli by přece jen neměla požádat o přeložení, ale moc se jí do toho nechtělo. Užívala si svobodu a možnost dělat si věci po svém daleko od drobnohledu celé vesnice, kde byla prostě jen Bertovou snoubenkou. Ale co Jane? Její zranitelnost byla pro Betty věčným zdrojem obav a Bertova slova ji dost vyděsila. Občas se choval neurvale, ale přece by nevyhrožoval její sestřičce. Nebo snad ano?

Kapitola 4

EVELYN

Falmouth

„Musíš pořádně jíst, abys byla silná, drahoušku.“ Paní Rankinová kroutila hlavou nad nedojedenou snídaní, ve které se Evelyn rýpala celé ráno. Všeovšudy snědla jen jeden plátek nevábneho toustového chleba s tenounkou vrstvou angreštového džemu. „Dneska jsi celá bledá. Snad tě malý nevzbudil.“

„Kdepak, paní Rankinová. Jen jsem nějak nemohla usnout.“

Laskavá bytná si přisedla k nevelkému stolu. Veškeré vybavení řadového domku bylo mnohem menší, než na co byla Evelyn zvyklá. „Je všechno v pořádku? Bratr se ti ozval? A máma?“

Evelyn se pokusila o úsměv. Paní Rankinová měla starost o všechny, včetně svých tří dětí, staré maminky a celé zanedbané ulice. „Máma je celá nespá z toho, že se nám David už tři měsíce neozval.“

„Určitě je v pořádku. Pošta z Francie bude dost narušená kvůli všem těm ponorkám. Zase jedna skončila v Atlantiku, prý hned za přístavem. Někdo dokonce viděl, jak odtamtud vyvádějí Němčoury.“

Paní Rankinová žila v domnění, že Evelyn vykonává administrativní činnost, protože jakákoliv diskuze o válečných zajatcích vzbuzovala silné emoce. Proto se mimo vojenské

kruhy zdržovala přesné definice své práce. Našla se totiž spousta lidí, jako byl Williamson, který se zajatci zacházel jako s onucí, když už je nemohl rovnou zastřelit. Evelyn na to měla jiný názor, a to jednak proto, že její bratr byl vydán napospas Němcům, a pak také z toho důvodu, že měla v Německu příbuzné. Před vzestupem Národního socialistického hnutí u nich v Heidelbergu strávila nejedno krásné léto. Němci pro ni byli zkrátka také jen lidé, ale uvědomovala si, že se s tímto názorem ocitала v naprosté menšině. Koneckonců všichni toho v této válce ztratili už dost. Lidé se na cizince dívali skrz prsty a ne všichni měli pochopení pro utrpení židů v Evropě.

Evelyn polkla poslední sousto chleba a nechala si od paní Rankinové dolít čaj, který už se louhoval dost na to, aby získal náznak chuti. „Už bych měla jít.“ S těmi slovy vstala, obrátila do sebe vlažný čaj, a když si rovnala uniformu, pohlédla na lampasy na rukávech.

Byla na ně náležitě hrdá, protože jen díky nim mohla být ve válce prospěšná. Její strýček byl viceadmirál, babička dvorní dáma a otec osobní asistent královské rodiny, kde si vysloužil řád za vynikající službu vlasti během první světové války. Brooke-Edwardsovi byli věrnými služebníky britské koruny už po celé generace.

Nezbývalo než nést následky. Williamson se pomstí do posledního písmenka vojenského zákona. Fyzické napadení nadřazeného důstojníka byl kázeňský přestupek. Bude muset před vojenský soud. Násilí na důstojníkovi končilo vězením a odebráním hodnosti. Může si odsedět až tři měsíce. Zavřela oči. Pro její rodinu to bude ohromná potupa, především pro strýčka.

Když kráčela dlážděnou ulicí kolem přístavu až ke svému působišti ve Forte 1, nohy měla jako z olova. Námořnictvo

už zabralo většinu přímořského Falmouthu, nyní známého jako HMS Forte, a obsadilo větší budovy nově pojmenované jako Forte 1, Forte 2, Forte 3 a Forte 4. Od ostatních domů se lišily tím, že byly obehnané ostnatými dráty a stráženy ostřelovači. Sídlo Forte 1 se nacházelo v poměrně působivém hotelu Membley Hall, což však Evelyn tentokrát ani nevnímala, když vstupovala velkými dveřmi a stoupala po schodech do kanceláří v patře.

Při pohledu na kapitána Jenningse za Williamsovým stolem se v ní mísily pocity úlevy a beznaděje. Tvářila se kajicně, i když to v ní vělo, že to velícímu důstojníkovi jen tak projde.

„Dobré ráno, poručíku Brooke-Edwardsová. Mám jednu dobrou a jednu špatnou zprávu.“

Třásla se jí kolena, ale snažila se nedat na sobě nic znát.

„Obávám se, že vás budeme muset přeložit.“

Zamrkala, ale protože netušila, která z těch dvou zpráv to je, dál čekala, až spadne klec.

„Potřebuji vás tam víc než my tady. Dostanete týden volna a pak vám pošleme podrobnosti o místě, kde se máte hlásit.“

Trpělivě studovala jeho tvář, zatímco si za zády křečovitě svírala zápěstí.

„Mrzí mě, že nás opouštíte,“ prohlásil a nasadil skoro až omluvný výraz, ovšem záhy zpozorněl, „ale bude to tak lepší.“

Přikývla, protože se bála promluvit, natožpak uvěřit jeho slovům.

„Nové rozkazy byste měla obdržet během několika dní. Do té doby si užívejte volna. Odkud že to jste? Henley?“

Na okamžik se zarazila, než odpověděla. A to bylo celé? Žádný vojenský soud?

„Ano, pane. Ve vesnici kousek odtamtud. Mamá hraje bridž s lady Everlyovou.“

„Výborně. Tak ji ode mě pozdravujte. Je to moje teta.“

„Budu, pane,“ vydechla Evelyn úlevou, byť stále nedokázala uvěřit tomu, že z toho vyvázla tak snadno. Možná mu Williamson neřekl, co se stalo, i když to bylo dost nepravděpodobné.

„Tak tedy dobrá. To je vše. Navrhuji, abyste se vrátila na privát a sbalila si věci. Na matrice si vyzvedněte pas a povolení k odjezdu.“

„Ano, pane.“

„Hodně štěstí, poručíku. Doufám, že na příští štaci budete spokojená.“

Díval se na ni ve vši vážnosti a jí bylo hned zřejmé, že se za ni přimluvil, takže jen o vlásek unikla trestu. Nová pozice zavláněla nižší hodnotí, ale přinejmenším se vyhne hanbě v tom smyslu, že se v jednotce o jejím sesazení nikdo nedozví.

„Děkuji, pane.“ Vzdálila se a v rozechvění doslova vyběhla z budovy, aby náhodou nepotkala Williamsona.

Během cesty na sever měla dost času dumat nad tím, jak to vysvětlí matce, ale až do příjezdu do Twyfordu na nic nepřišla. A nic jí nenapadalo ani tehdy, když si brala lodní vak.

Jakmile vystoupila z vlaku, ocitla se v kožešinovém objetí a do nosu jí vstoupila vůně francouzského parfému.

„Drahoušku, to je ale báječné překvapení!“

Evelyn matku pevně objala a byla ráda, že na rozdíl od jiných rodičů z jejich kruhů dává průchod svým emocím. Matka a otec byli i po skoro osmadvaceti letech stále jako hrdličky a nebáli se to dát na odiv. Její spolužačka Cynthia vyrůstala v prostředí bez emocí, její rodiče sotva strpěli přítomnost toho druhého.

„Ahoj, mami. Díky, že jsi přijela.“

„Ale jdi ty, proč bych taky nepřijela? Pojd.“ Vedla ji k autu a cupitala v elegantních lodičkách s otevřenou špičkou a bledě-modré šaty s potiskem fialových květů se jí třepotaly v jarním vánku. „Stejně jsem potřebovala zajet pro pár věcí. Pleteme teď svetry a ponožky pro obchodní námořnictvo. Musím uznat, že paní Dawtryová je k nezaplacení.“ Matka si dramaticky povzdychla. „Dost často mě zachraňuje. Mám bohužel ve zvyku ztrácet oka.“

Evelyn se zasmála při představě toho, jak se její zcela nepraktická matka a rázná paní Dawtryová, jejich hospodyně a kuchařka, společně sklánějí nad pletením. Prostřednictvím matčiných dopisů se ke svému pobavení dozvěděla, že za poslední náročný půlrok bez společnosti syna, dcery i manžela se z její křehké mamá stala vůdčí osobnost ženských dobrovolných sborů. Dokázala do nich naverbovat doslova každou ženu ve vsi.

„Popravdě plést vůbec neumím. Paní Dawtryová je ze mě zoufalá. Každý však musí nějak přispět a pochybuji, že když mrzneš někde uprostřed Atlantiku, máš čas se zabývat tím, jestli jsou všechny řádky stejně rovné nebo někde vypadlo jedno oko.“

Evelyn se zasmála. Bylo příjemné být zase na pár dní doma. Zatímco čekala na nové rozkazy, mohla se těšit matčině společnosti.

Její matka jela prostředkem silnice s tváří obrácenou k Evelyn a vykládala o všem, co se ve vesnici šustlo. Ještě štěstí, že po úzkých venkovských stezkách nikdo nejel v protisměru.

Bylo až s podivem, že netrefily zdobenou kamennou bránu a vjely na příjezdovou cestu.

„Všude dobře, doma nejlíp, drahoušku.“

Evelyn si s lehkým úsměvem prohlížela honosné sídlo královny Anny. Zatímco pod koly křupal šterk, když objížděly

menší kamennou fontánu, vzpomínala na stísněný balkon u paní Rankinové. Zdi domu se v časném jarním slunci zlatavě leskly a z komína k nim shlížel párek holubů.

Matka prudce zabrzdila jen kousíček za šedým vozem Bentley, který už stál zaparkovaný pod oknem obývacího pokoje.

„Strýček Crowthorne je tady?“ zeptala se Evelyn, když ji zaskočila přítomnost vozu.

„Kdepak.“ Matka se vzrušeně nadechla a sepjala ruce. „Já ti to neřekla?“ Rozzářila se, zahákla se do Evelyn a vykročila s ní po žlutě dlážděné verandě obrostlé vistárií. „Je to úžasná novina. Převeleli ho do zahraničí, takže je teď na cestě do Austrálie. Ale je to přísně tajné. Alespoň to tvrdil. No není to báječné?“

Evelyn sraštila čelo ve snaze držet krok s rychlým tokem matčiných myšlenek a vstoupila do domu s rozlehlou předsíňí a úchvatným širokým schodištěm. „Co je na tom báječné-ho?“ shodila lodní vak na koberec.

„Málem bych zapomněla. Nechal tady to auto pro tebe. Doslova prohlásil: *Nemá smysl, aby tu po zbytek války stálo jen tak. Může s ním jezdit Evelyn.* To jsem ti vážně neřekla?“

„Ne, mami. Neřekla,“ odpověděla Evelyn, zazubila se a políbila matku na tvář. „Ale uvítám to. Když budu mít něco k vyřizování, můžu zajet za děvčaty do Londýna.“

„Výtečný nápad, zkusím něco vymyslet. Mohla bys třeba doručit deky do evakuačního centra. Kroužek háčkování má na starosti pan vikář. Vlastně bys mohla háčkovat, dokud jsi tady. Už víš, kdy budeš muset zase odjet?“

„Zatím ne. Čekám na pokyny.“

„Cože? Ty se nevracíš do Falmouthu? Jak vzrušující, nová štace. Co to bude tentokrát?“

„Zatím nevím.“ Evelyn se rozzářila v naději, že to matka bude brát jen jako nové dobrodružství, nikoliv jako ztrátu

hodnosti. Matka však plynule přešla k líčení vikářových příšerných kázání, která byla až moc zbožná a lidem od útrap nijak nepomáhala. „Hučí do nás z kazatelny. Ten předchozí vikář, pan Weston, byl mnohem lepší. Škoda že to byl takový mladěch a musel narukovat.“

Přes veškeré obavy byla Evelyn nakonec ráda, že je doma a může si užívat matčino nepřetržité klábosení. Na vážné rozmluvy bylo času dost.

„Dobré ráno, zlatíčko. Jak ses vyspala? Pořád jsi nějaká bledá.“

„Už nejsem zvyklá na ticho,“ vysvětlila Evelyn s chabým úsměvem, když vešla do krásného, sluncem zalitého pokoje, kde si matka zvykla snídat, když byl teď dům prázdný. Stěny byly oblepené překrásnými tapetami od Williama Morrisa s vrbovými listy na citronově žlutém pozadí. „Ubytovali mě v domě hned vedle železnice a uhelného skladu. Moje bytná měla navíc tři malé raubíře. Jeden z těch chlapců snad nikdy nespál.“

„To muselo být úděsné, drahoušku. Chápu, že panuje válečný stav, ale člověk by čekal, že tě ubytují... však víš, úměrně tvé hodnosti. Jsi přece důstojník.“ Matka pevně sevřela rty. Vysoká hodnost její dcery pro ni byla jen chabou útěchou. Raději by ji viděla zpátky na studiích cizích jazyků v oxfordské Lady Margaret Hall.

Evelyn si nalila čaj z půvabné konvice značky Wedgewood, kterou její babička dostala svatebním darem od Cecilie Bowes-Lyonové, hraběnky ze Strathmoru a současné královny.

„Máš dnes něco v plánu?“ zajímala se matka, nejspíš aby zjistila, zda může Evelyn o něco požádat.

„Slíbila jsem Hodgesovi, že mu pomůžu na zahradě.“ Přestože byl starý zahradník docela bručoun, měla ho ráda a obezděná

zahrada na něj začínala být příliš náročná. Byl to značný kus úrodné půdy za domem, který zásoboval obyvatele domu a říd-noucí personál ovocem a zeleninou. Měli tam záhonky mrk-ve, kvěťáku, zelí, ředkviček a chřestu, ale Hodges na to už nestačil.

Matka opět sešpulila rty, a zatímco smetávala drobek ze lněného ubrusu, praly se v ní pocity nesouhlasu a přijetí. Ješ-tě stále se nesmířila s tím, že přišla o svůj růžový sad a kroke-tový trávník, které padly za oběť zelenině.

„Už na zahradu sám nestačí.“

„Já vím, drahoušku, ale vikář chodí pravidelně vypomáhat a kovářovi chlapci také, to jsem ráda, protože pak nosí zele-ninu své mamince. Hodně toho rozvážíme do vesnice a paní Dawtryová umí skvěle zavařovat. To mi připomíná, že tady máš dopis z Ministerstva války.“

Evelyn se rozbušilo srdce. „Kde?“ zeptala se nedočkavě.

„Na stolku v předsíni. Chtěla jsem ho přinést, ale pak... už nevím, zkrátka jsem dělala něco jiného.“

Evelyn už ji neposlouchala. Vstala a neomaleně div neod-běhla z pokoje, jak se jí zrychloval tep.

Hnědá úřední obálka ležela na stříbrném tácku jako časo-vaná bomba.

Děsila se toho, co najde uvnitř, a pohlédla zpět do pokoje. Co na to řekne matka, až se dozví pravdu? Evelyn se kousla do rtu. A co teprve otec – toho času velící důstojník na váleč-né lodi Warspite v Tichém oceánu? Strašlivě ho tím zklame. A Hodges? Za první světové války sloužil u námořnictva a byl mimořádně hrdý, když se z ní stal poručík. Kéž by tu byl ale-spoň David. Svému velkému bráškovu by se mohla svěřit, co jí Williamson provedl, ale nejspíš by to pak samým rozčíte-ním pověděl strýci. Jenomže David tady nebyl. Byl v zajatec-kém táboře stovky kilometrů daleko a měl zcela jiné starosti.

Její bratr pro ni byl vždycky hrdina, a když se doslechla o jeho zajetí, zoufale toužila udělat něco, za co by na ni byl hrdý on i celá jejich rodina. Opakovaně jí nabízeli, že by se mohla stát modelkou, ale měla spíš chlapeckou povahu a čas trávila raději s bratrem než s děvčaty, která si s ní přicházela hrát. S Davidem neustále běhali někde venku a pod dohledem Hodgese se učili rozdělovat oheň, opékat kradené vuřty z kuchyně a stavět si bunkry v mlázi. Bylo to idylické dětství. Chudák David. Sepjala ruce a tiše se pomodlila. *Prosím, ať je v pořádku. A Peter taky.* Netušila, kde je ani jestli je ještě naživu.

Neměla právo se litovat. Oba, stejně jako všichni ostatní muži v její rodině si museli vytrpět příkoří, o kterých se jí ani nesnilo. Popadla dopis a vyběhla s ním do Davidova pokoje, protože tam ji nikdo hledat nebude.

Sedla si na postel a upřeně hleděla na obálku, načež do ní vsunula prst a roztrhla ji, aby z ní vyndala tenký list papíru.

Dobrou minutu užasle zírala na ta slova a nevěřila svým očím. Byl to povolávací rozkaz na novou pozici, ale se zachováním hodnosti poručíka, což byl celkem pozoruhodný zvrat. Kapitán Jennings se do toho zjevně vložil proto, aby zamezil skandálu. Přesto byla přesvědčená o tom, že se postaví na stranu velícího důstojníka a potrestá ji.

Úlevou se rozesmála nahlas. Vypadá to, že zůstane u rozvědky. Sesazení nebylo na pořadu dne. Namísto toho ji čekal výcvik v Londýně. Její reputace zůstane bez poskvrnky a setrvá u námořnictva. Znovu si přečetla ty řádky, přesto z nich nevyčetla, o jakou práci se vlastně bude jednat. Její zvědavost neznala mezí. Jaká nová role přijde? Nemohla se dočkat, až to zjistí.

Kapitola 5

JUDITH

duben 1943, panství Latimer

Vlak se rozdrnčel po kolejích a ze stísněné atmosféry stanice Baker Street se vyřítil do záře nádherného jarního dne. Judith při pohledu z okna nevycházela z úžasu. Mžourala na sytě zelená houští podél tratě, zlatavě žluté pryskyřníky v podrostu, čerstvě vyrašené šlahouny vistárie přilnuté ke zdem domů a větve šeríku obtěžkané fialovými květy.

Jaro – období znovuzrození. Na okamžik si dovolila uvěřit, že odted' bude život lepší. Snad major Wardlow nelhal a skutečně ji čekala zajímavá práce. Zoufale potřebovala zaměstnat mozek něčím smysluplným, aby se přestala uchylovat k melancholii. Už poslední týden byl docela pestrý, pravý opak její dosavadní rutiny. Teprve předevčírem obdržela dopis s cestovním povolením na vlak a metro a instrukce k novému pracovnímu zařazení. Od jejího pohovoru uplynuly už téměř dva měsíce, takže si na vyjádření počkala docela dlouho. Neměla ani ponětí, jak daleko to bylo na stanici Chalfont-Latimer, ale podle scénérie usuzovala, že to bylo mimo Londýn.

Přítomnost dalších žen v uniformách ATS s podobnými zavazadly ji utvrdila v tom, že nasedla do správného vlaku, ale jen dokud se za družného hovoru nesebraly a nevystoupily na stanici Harrow on the Hill. Zatímco vystupovaly, tak trochu

jim záviděla, že se mezi sebou znají, a lehce znervózněla. Od ostatních dívek na ubytovně si držela vědomý odstup. Cožpak by dokázaly pochopit, čím vším si musela projít? Rozhodně to téma nehodlala otevírat. Vstala a zarazila se, protože najednou netušila co dál. Blondýnka naproti ní se usmála a s dlaněmi u úst se zeptala: „Kam jedeš?“ Všichni se drželi zlatého pravidla, že nezávazná konverzace může mít nepěkné následky.

Judith se kousla do rtu a ukázala jí svou jízdenku.

„Tak jsi tu dobře. Ještě tam zdaleka nejsme. Dalších osm zastávek. Tyhle všechny jedou do Eastcote.“

Judith přikývla, ale nepromluvila. Doufala, že mírný úsměv jako poděkování postačí. Blondýnka se na ni také usmála a vrátila se ke knize, milostnému románu od nakladatelství Mills and Boon. Dívky z ATS si tyto knížечky běžně půjčovaly v knihovně Boots Booklovers sídlící v městské lékárně. Judith se pokoušela nezírat na její skloněnou hlavu plnou zářivě blondatých kadeří upravených do dvou dokonalých ločen. Čísel z ní půvab, na sobě měla zelenou sukni áčkového střihu a pletený svetřík obepínající její křivky. Bylo na ní něco magického, jako by překypovala energií.

Na další stanici se k nim přišourali dva mladí muži ve vlněných čepicích, zmačkaných, ušmudlaných kalhotách a s rukávy vyhrnutými až po lokty. Jakmile zmerčili pohlednou blondýnku, jeden z nich se hned posadil za ni.

„Zdravím, Betty Grableová. Jak to jde?“ zahlaholil familiárně. Judith ztuhla. Zjevně měl upito.

Blondýnka umně zamaskovala svůj znechucený výraz. „Donalde,“ vzala na vědomí jeho přítomnost. Judith se trochu uvolnila a snažila se zachovat klid. Očividně se znali.

„Hele, holka, posuň se trochu,“ řekl ten druhý muž a šel si sednout na místo vedle blondýnky přímo naproti Judith.

Cestou ovšem kopnul do Judithina zánovního zavazadla, které se následkem toho smýklo po podlaze.

„Jejda! Soráč, zlato.“

Judith rychle vyskočila a popadla kufřík, který pak několik vteřin pevně svírala v náručí, než si jej postavila zpátky k nohám. Býval to kufřík jejího otce, ve kterém domů vozíval hudební partitury od vydavatelů ze zahraničí.

Muž na ni zůstal zírat, takže raději uhnula pohledem a srdce se jí nepříjemně rozbušilo.

„Už jsem se omluvil, ne?“ prohlásil o něco hruběji.

Přikývla a modlila se, aby mu to jako souhlas stačilo, nicméně z jeho zarputilého pohledu bylo znát, že u ní vytušil nejistotu, které svým zastrašováním hodlal přijít na kloub.

„Jsi snad němá?“

Zavrtěla hlavou.

„Nech toho, Jime. Dej jí pokoj.“

Ušklíbl se na blondýnku. „Chceš mi diktovat, co mám dělat, Betty? To se Bertovi nebude líbit. Prý začínáš mít trochu moc nosánek nahoru.“ Otočil se zpátky k Judith. Jeho kratší zvlněné vlasy ulíznuté k hlavě, mohutný hrudník a malá kulatá očka jí připomínaly býka, kterého nebylo radno dráždit. Dokonce i nozdry se mu chvěly.

„Sluší se odpovědět, když s tebou někdo mluví. Pokračovat v hovoru. Já tě pozdravím, ty mě pozdravíš. Nazdar.“

Judith ztuhla a zmocnil se jí strach. Zažila už tyrany, jako byl on, v černých košilích a jezdeckých botách a nic proti nim nezmožila. Strkali ji a vráželi do ní, občas si dokonce odplivli. To kvůli tomu utekla z Německa. A teď byla tady a dělo se to zase.

„Řekl jsem nazdar.“

„Nazdar,“ odpověděla polohlasem a snažila se znít co nejvíce jako Angličanka, ale marně. Ani v jediném slově nedokázala potlačit přízvuk ovlivněný její mateřštinou.

„Ty jsi cizačka?“ zaburácel náhle. „Slyšel jsi to, Donalde?“
Přikrčila se.

„Kampak jedeš?“

Celá vydešená náhle vyhrkla: „Chalfont-Latimer.“

„Je to Němka. Lidi,“ zařval na celý vagón, „máme tady špeha. A chtěla nás oblbnout uniformou.“ Otočil se zpět k ní a nemotorně vstal, načež začal vykračovat děsivým přehlídkovým krokem a hlásat „Heil Hitler!“.

V tu ránu už se všichni cestující dívali jejím směrem, ukazovali si na ni, šuškali si a nenávistně si ji prohlíželi.

„Brzdi, Jime, nebuď jak hlásná trouba,“ zastala se jí blondýnka, když vstala, odstrčila toho chláпка a sedla si vedle Judith.

„Nevšímej si jich. Jsou to tupci. Ani armáda je nechtěla. Na to jsou až moc natvrdlí.“

Jim hrozivě zbrunátněl.

„Jen počkej, Betty Connorsová. Tohle ti Bert spočítá.“

Betty však zvedla bradu nahoru a pohlédla na něj jako na obtížný hmyz.

Judith tyhle konfrontace špatně snášela, byť to pro ni nebylo nic nového. Ale tentokrát musela potlačit úsměv. Tahle holka se toho nebála, o tom nebylo pochyb.

„Jsem Betty, jak už jsi asi slyšela od toho hňupa.“ Podala jí ruku na pozdrav a dostatečně nahlas, aby to slyšeli všichni ve voze, dodala: „A ty budeš asi z Polska, vid?“ Nenápadně přitom Judith kopla do kotníku.

„Ano,“ odpověděla, když si vybavila radu jedné Němky, se kterou se kdysi setkala. Britové měli Poláky v oblibě. Létali v bitvě o Anglii a už teď Spojencům výrazně pomohli. „Z Krakova,“ upřesnila nahlas. V tu ránu začali cestující přikyvovat, jako by se tím všechno vysvětlilo.

„Je to Polka, Donalde,“ zdůraznila Betty dopáleně s rukama v bok. „Je na naší straně.“

Zabručel a opětoval její našťvaný výraz, ale pak jen bezmocně zavrtěl hlavou a v doprovodu svého nevzhledného kumpána si to namířil do jiného vagónu.

„Ten měl vždycky dlouhý vedení,“ poznamenala Betty.

„Díky. Jsem Judith.“

„Těší mě. Takže taky jedeš do Chalfont-Latimeru. Budeš pracovat na panství?“

Judith trvalo asi minutu, než odpověděla. „Vlastně ani nevím. Mám tam jenom přijet na nádraží a někdo mě vyzvedne.“

„Tak to bude ono. Sama tam dnes nastoupím, až si hodím věci domů. Bydlím kousek odtamtud ve vsi. Budu zase zpátky u mámy se sestrou. Dostala jsem práci písáčky. Pecka! Posledních pár měsíců jsem jenom zakládala do kartotéky. Trága.“

Judith se zasmála. „Taky nenávidím archivaci.“

„Taky teď budeš písáčka?“

„Ještě nevím, ale spíš ne.“ Lehce se pousmála. „Neumím psát na stroji.“

Betty se upřímně zasmála. „No, já možná taky ne.“

Tahle holka s dokonale natočenými lokny, věčným úsměvem a jasně červenou rtěnkou byla hlučnější a kurážnější než děvčata, se kterými se Judith běžně družila, ale zdála se být i ohromně milá a laskavá. Judith k ní přirozeně přilnula. Už příliš dlouho byla odříznutá od ostatních a tato dívka vnesla nové světlo do jejího jinak šedivého života.

„Kde jsi byla nasazená předtím?“

„Někde v Yorkshiru. V kartotéce.“ Obě vyprskly smíchy. Judith si říkala, že je to nejspíš úleva. Konečně se začínala trochu uklidňovat.

„Já jsem byla v Mill Hillu.“ Betty se náhle zarazila, jako by jí něco došlo. „Víš, kde to je? Chci říct, jak dlouho už jsi tady?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Tajemství panství Latimer***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.